การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้าง“有(มี)+กริยา” ในภาษาจีนกลางและโครงสร้าง“มี+กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือ

COMPARISON OF “VERB TO HAVE + VERB” FORMATION IN MANDARIN AND NORTHERN THAI DIALECT GRAMMAR

สุขหรรษา ยศแสน*
Sukhansa yotsean
นูรลีซาวาตี อาแด**
Nurlisawati Adae
อาริตา สัมมารัตน์**
Arita Sammarat

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งเน้นศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างทางอรรถศาสตร์ของโครงสร้าง “有(มี) + กริยา” ในภาษาจีนกลางและโครงสร้าง“มี+กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือ เพื่อให้เข้าใจถึงความหมายที่แต่ละภาษาต้องการสื่อเมื่อใช้โครงสร้างดังกล่าวในการสื่อสาร ผลการศึกษาสรุปได้ว่าโครงสร้าง“有(มี) +กริยา” ในภาษาจีนกลางมี 5 ความหมาย ได้แก่ 1.บ่งบอกถึงการเน้นย้ำ 2. บ่งบอกถึงปริมาณน้อย น้ำหนักน้อย 3. บ่งบอกถึงกริยา อาการที่กระทำเสร็จไปแล้ว 4) บ่งบอกถึงการกระทำหรือกริยานั้นได้เกิดขึ้นแล้ว 5.บ่งบอกถึงการกระทำที่ดำเนินต่อเนื่อง สำหรับโครงสร้าง “มี+กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือมีความหมาย 4 ความหมาย ได้แก่ 1. บ่งบอกถึงการเน้นย้ำ 2. บ่งบอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว 3. บ่งบอกถึงความมั่งมี ร่ำรวย 4. บ่งบอกถึงอยู่ในครอบครอง ถือเป็นเจ้าของ ซึ่งทั้งสองโครงสร้างมีการสื่อถึงความหมายคล้ายคลึงกัน 2 ความหมาย คือ บ่งบอกถึงการเน้นย้ำและบ่งบอกการกระทำหรือกริยานั้นได้เกิดขึ้นแล้ว ขณะเดียวกันทั้งสองโครงสร้างก็ยังมีการสื่อถึง ความหมายที่ต่างกันออกไปด้วย คือ โครงสร้าง “有(มี)+กริยา” ในภาษาจีนกลางไม่มีความหมายที่บ่งบอกถึงความมั่งมี ร่ำรวยและไม่มีการบ่งบอกถึงการครอบครอง ถือเป็นเจ้าของ และโครงสร้าง“มี+กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือไม่มีความหมายที่บ่งบอกถึงปริมาณน้อย น้ำหนักน้อย ไม่บ่งบอกถึงกริยาหรืออาการที่กระทำเสร็จไปแล้ว และไม่มีความหมายที่บ่งบอกถึงการกระทำที่ดำเนินต่อเนื่อง

คำสำคัญ : 有 มี, ภาษาไทยถิ่นเหนือ, ภาษาจีนกลาง, เปรียบเทียบ

* อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ(ภาษาจีน) มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์
** อาจารย์ประจำวิทยาลัยนานาชาติ สาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์

ABSTRACT

The purposes of this research emphasized on comparing the similarities and differences of a semantic grammar structure of “Verb to have + Verb” in communicating in Mandarin and Northern Thai dialect. The results showed that in Mandarin, the structure conveyed 5 meanings included; to emphasize, to identify a small amount or weight, to explain finished verbs or actions, to describe happened or started actions, and to explain continuing actions while there were 4 meaning in Northern Thai dialect consisted of; to emphasize, to tell occurred verbs, to show prosperity and richness, to identify ownership or belonging. They shared 2 similar meanings of to emphasize the actions and explain the happened actions. The differences were the absence of prosperity and ownership in Mandarin meanings whereas the meanings of a small amount or weight, unfinished actions, and continuous verbs were excluded in Northern Thai dialect.

Keywords : 有, Verb to have, Northern Thai dialect, Mandarin, comparison

บทนำ

เป็นที่ทราบกันดีในหมู่นักภาษาศาสตร์ชาวจีนและผู้เรียนภาษาจีนกลางเป็นภาษาต่างประเทศว่าโครงสร้างประโยค “有”(“有”字句) ในปัจจุบันนั้นมีอัตราการใช้ค่อนข้างสูง (苟曲波， 2010) Zhang Yufeng (张豫峰, 1998) กล่าวว่า Lü Shuxiang (吕叔湘, 1942) เป็นผู้ที่ได้เริ่มกล่าวถึงโครงสร้าง “有” ในตำรา《中国文法要略》ขึ้นอย่างเป็นทางการและได้ทำการวิจัยรูปประโยคนี้ในฐานะที่เป็นรูปประโยคชนิดหนึ่งเป็นครั้งแรก ตั้งแต่บัดนั้นมาก็ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับโครงสร้าง“有” มาโดยตลอด จนกระทั่งถึงในช่วงกลางศตวรรษที่ 50 โดยเฉพาะช่วงปีที่ 80 โครงสร้าง “有” ได้ถูกศึกษาค้นคว้าอย่างจริงจัง แต่เนื่องจากในขณะนั้นมีนักวิชาการชาวจีนหลายท่านที่มีความเห็นเกี่ยวกับไวยากรณ์ของคำว่า “有” ค่อนข้างหลากหลาย ทำให้ขอบเขตการศึกษา คำนิยาม ลักษณะเด่น โครงสร้างของประโยค “有” เกิดขึ้นเป็นจำนวนมากและแตกต่างกันออกไป แต่ทั้งนี้ยังขาดงานวิจัยด้านอรรถศาสตร์ ซึ่งเป็นการศึกษาแนวคิดเรื่องวิธีการที่ภาษาสื่อความหมาย ศึกษาประเภทต่าง ๆ ของความหมาย ศึกษาว่าภาษาสื่อความหมายได้อย่างไร มีความหมายอะไรบ้าง และด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์ ที่ศึกษาวิธีการใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อความหมาย โดยต้องอาศัยการตีความตามรูปภาษา บริบทของการสื่อสารซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้พูด ผู้ฟังและสถานการณ์ ต่อมานักภาษาศาสตร์เริ่มให้ความสนใจกับการศึกษาด้านอรรถศาสตร์ของประโยค “有” มากขึ้น ซึ่งนักภาษาศาสตร์แต่ละท่านก็มีมุมมองเกี่ยวกับประโยค “有” แตกต่างกันออกไป แต่มีสิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนไป ก็คือการใช้ประโยค“有” ในการสื่อสารก็ยังคงมีการใช้ที่ค่อนข้างสูงอย่างต่อเนื่อง

ภาษาไทยถิ่นเหนือเป็นภาษาถิ่น (dialect) หนึ่งของภาษาไทยมาตรฐาน (standard language) โดยภาษาไทยถิ่นเหนือเป็นสาขาหนึ่งของภาษาตระกูลไท (Tai) ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันเหมือนกับเป็นภาษามาตรฐานของท้องถิ่นใน 8 จังหวัดทางภาคเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน พะเยา แพร่ น่าน และแม่ฮ่องสอน นอกจากนี้ยังพบว่ามีผู้พูดภาษาไทยถิ่นเหนือในชุมชนอื่น ๆ อีก เช่น ที่อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ อำเภอเสาไห้ จังหวัดสระบุรี ตำบลบ้านคูบัว จังหวัดราชบุรี และที่อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา เป็นต้น ทั้งนี้เพราะบรรพบุรุษของคนเหล่านี้อพยพมาจากภาคเหนือนั่นเอง

สำหรับคนไทยที่อาศัยอยู่ในภาคเหนือนั้นเรียกตนเองว่า “คนเมือง” และเรียกภาษาตัวเองว่า “คำเมือง” (กรรณิการ์ วิมลเกษม, 2555, น.7) สำหรับคำและการใช้คำชนิดต่าง ๆ นั้น ในภาษาไทยถิ่นเหนือมีคำชนิดต่าง ๆ เช่นเดียวกับภาษาไทย ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน (กรรณิการ์ วิมลเกษม, 2555, น.103) และสำหรับการเรียงคำเข้าประโยคนั้น การเรียงคำในภาษาไทยถิ่นเหนือจะเรียงคำขยายไว้ข้างหลังคำที่ถูกขยาย ส่วนการเรียงคำให้เป็นประโยคนั้นจะนำส่วนประกอบของประโยค ได้แก่ ประธาน กริยา กรรม ซึ่งแต่ละส่วนอาจมีบทขยายหรือไม่มีก็ได้มาเรียงกัน (กรรณิการ์ วิมลเกษม, 2555, น.151) ซึ่งในภาษาจีนกลางก็มีคำและการใช้คำชนิดต่าง ๆ รวมถึงการเรียงคำเข้าประโยคดังที่กล่าวข้างต้นเช่นกัน

เนื่องจากประโยคโครงสร้าง “有” ในภาษาจีนกลางมีอัตราในการใช้ค่อนข้างสูง ประกอบกับคณะผู้วิจัยเป็นอาจารย์สอนภาษาจีนอยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทยและมีความสนใจในภาษาไทยถิ่นเหนือ อีกทั้งถ้ามองถึงความเกี่ยวข้องด้านตระกูลภาษานั้น ภาษาไทยถิ่นเหนือน่าจะมีความเชื่อมโยงในบางมิติกับภาษาจีนซึ่งเป็นตระกูลภาษาจีน-ธิเบต ดังนั้นจึงมีความสนใจในการศึกษาค้นคว้าเพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของประโยคโครงสร้าง “有(มี) + กริยา” ในภาษาจีนกลางและโครงสร้าง “มี + กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือ โดยเนื้อหาในงานวิจัยนี้เน้นศึกษาแนวทางวิจัยในปัจจุบัน เพื่อมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างด้านอรรถศาสตร์ของโครงสร้างประโยค “有(มี) +กริยา” ในภาษาจีนกลางและโครงสร้าง “มี + กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือ เพื่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายที่เกิดจากโครงสร้างประโยคดังกล่าวมากยิ่งขึ้น

แนวคิดและทฤษฎีเปรียบเทียบทางภาษาศาสตร์

ภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ(Contrastive Linguistics) เริ่มจากแนวคิดของเบนจามิน ลี วอร์ฟ นักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกันในปี ค.ศ.1941 แนวคิดนี้เป็นทฤษฎีแขนงหนึ่งของภาษาศาสตร์ซึ่งกล่าวถึงการเปรียบเทียบภาษาสองชนิดหรือสองชนิดขึ้นไป อธิบายความเหมือนและแตกต่างที่ปรากฏ โดยเฉพาะความแตกต่าง ความเกี่ยวเนื่องที่ปรากฏจากการศึกษาภาษาทั้งสองชนิด หากศึกษาจากมุมมองของทฤษฎีการเรียนภาษาที่สอง จุดเด่นของภาษาศาสตร์เปรียบเทียบมุ่งเน้นวิเคราะห์ความแตกต่างของภาษาทั้งสองชนิด ซึ่งช่วยแก้ไขปัญหาการเรียนภาษาที่สองของผู้เรียน ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนภาษาที่สองหลีกเลี่ยงปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะเรียนได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาประโยคโครงสร้าง “有(มี) + กริยา” ในภาษาจีนกลางและโครงสร้าง “มี + กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือ

2. เพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของโครงสร้าง“有(มี) + กริยา” ในภาษาจีนกลางและโครงสร้าง “มี + กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือในด้านอรรถศาสตร์ และลักษณะเด่นของประโยคโครงสร้างดังกล่าว

วิธีดำเนินการวิจัย

ดำเนินการวิจัยโดยวิธีการศึกษาเอกสาร ตำรา หนังสือ ผู้บอกภาษา นำเสนอเนื้อหาแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis Research) โดยขั้นตอนดังนี้

1. รวบรวมข้อมูลเรื่องแนวคิดและทฤษฎีเปรียบเทียบทางภาษาศาสตร์ ทบทวนเอกสารที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบจากบทความวิชาการ บทความวิจัย งานวิจัย วิทยานิพนธ์ หนังสือ ตำราทั้งภาษาไทยและภาษาจีน และเก็บข้อมูลเพิ่มเติมโดยการสัมภาษณ์จากผู้บอกภาษาไทยถิ่นเหนือ

2. ดำเนินการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของโครงสร้างประโยค“有(มี) +กริยา” ในภาษาจีนกลางและโครงสร้าง “มี + กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือ

3. สรุปผลการศึกษาและนำเสนอข้อเสนอแนะแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยจะแบ่งออกเป็นสองส่วนคือ ส่วนแรกจะสรุปแนวทางการศึกษาด้านอรรถศาสตร์ของประโยคโครงสร้าง “有(มี) + กริยา” ในภาษาจีนกลางและโครงสร้าง “มี + กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือในปัจจุบัน จากนั้นในส่วนที่สองจะวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างด้านความหมายของประโยคโครงสร้าง “有(มี) + กริยา” ในภาษาจีนกลางและโครงสร้าง“มี+ กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือ ดังนี้

1. การศึกษาด้านอรรถศาสตร์ของประโยคโครงสร้าง “有(มี) +กริยา” ในภาษาจีนกลางและประโยคโครงสร้าง “มี+กริยา” ในภาษาไทยในปัจจุบัน

การศึกษาประโยคโครงสร้าง “有(มี) +กริยา” ในภาษาจีน Zheng Changlong และ Wang Jiayi (曾常红และ王佳毅, 2004) ได้กล่าวว่าในปลายศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ในวงการภาษาศาสตร์ของประเทศจีนได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการวิจัยเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบประโยค “有” ในมิติต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก อาทิ ประโยค “有” ที่แสดงความหมายเปรียบเทียบ ประโยค “有” ในภาษาจีนโบราณ และประโยค “有” ในภาษาถิ่นของจีน เป็นต้น และตั้งแต่ยุค 90 เป็นต้นมา นักภาษาศาสตร์เริ่มให้ความสำคัญเพิ่มมากขึ้นในการศึกษาเกี่ยวกับประโยคโครงสร้าง“有” ในอรรถศาสตร์และวัจนปฏิบัติศาสตร์อีกด้วย

Yuan Yulin, Li Xiang, Cao Hong และ Wang Jian (袁毓林,李湘,曹宏และ王健, 2009) ได้วิเคราะห์และอธิบายความหมายของประโยค “有” ไว้ในบทความเรื่อง “อรรถศาสตร์แวดล้อมของประโยค 有” (“有” 字句的情景语义分析) โดยนักภาษาศาสตร์ทั้ง 4 ท่าน คาดคะเนว่าประโยค “有” มีความหมายว่า “ครอบครอง” “คงอยู่” อีกทั้งยังจัดประเภทของประโยค “有” รวมถึงความหมายแฝงอื่น ๆ รวมถึงการใช้โครงสร้างประโยคอีกด้วย ซึ่งความหมายของประโยค “有” แบ่งออกเป็น 4 ประเภทได้แก่ เป็นเจ้าของ ประกอบด้วย รวมถึง และคงอยู่ ซึ่งความหมายเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันและมีความแตกต่างกัน และในตอนท้ายของบทความได้กล่าวถึงรูปประโยคและความสัมพันธ์ของความหมายของ “有” ซึ่งทั้งสองต่างมีความสัมพันธ์ที่เกี่ยวโยงกันอย่างใกล้ชิด กล่าวคือความหมายบ่งชี้ถึง “ครอบครอง” และ “คงอยู่ มีอยู่” สามารถใช้แทนกันได้ “X มี Y ครอบครอง” หมายความถึง “Yมี Xอยู่” เช่น ระหว่าง “他突然有了一种奇怪的感觉” ประโยคนี้หมายถึงทันใดนั้นเขาก็มีความรู้สึกประหลาด บ่งบอกถึงเขามีความรู้สึกประหลาดใจ และ “他心里突然有了一种奇怪的感觉” ประโยคนี้หมายถึง ทันใดนั้นก็มีความรู้สึกประหลาดเกิดขึ้นในใจเขา บ่งบอกถึงมีความรู้สึกประหลาดในจิตใจของเขาอยู่ ทั้งสองประโยคนี้มีความหมายคล้ายคลึงกัน แสดงถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดของความหมายของประโยค有

Yi Hong (易红, 2015) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับอรรถศาสตร์ของคำว่า “有” โดยกล่าวว่า “有” เริ่มกล่าวถึงในตำรา《马氏文通》(หม่าซื่อเหวินทง) โดยเนื้อหาในหนังสือกล่าวถึงการวิจัยที่ค้นคว้าผ่านพจนานุกรม ตำราเก่า ภาษาถิ่นเป็นต้น และได้สรุปว่าการใช้ประโยค “有” มีความหมายเพื่อบ่งบอกถึง“การคงอยู่”เป็นความหมายหลัก ตั้งแต่ยุคโบราณมาจนถึงสมัยราชวงศ์เว่ย จิ้น ถัง ซ่ง จวบจนปัจจุบัน คำว่า “有” มีการใช้ที่เริ่มเด่นชัดขึ้น นอกจากนี้ความหมายเพื่อบ่งถึง “คงอยู่” “ครอบครอง” “มี (ในครอบครอง)” แสดงถึง “การมีอยู่จริง” หากใช้ในรูปแบบประโยคสามารถใช้ในประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ และประโยคเน้นย้ำ (肯定句) ได้ จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าได้ว่าโครงสร้าง “有” มีการใช้ที่ค่อนข้างเด่นชัดในสมัยราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิง โดย “有” ยังมีความหมายที่แสดงถึง “คาดคะเน” “เปรียบเทียบ” ได้อีกด้วย ซึ่งเมื่อมาถึงภาษาจีนที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน “有”ยังมีความหมายอื่นอีก ได้แก่ “การแสดงปริมาณเชิงลึก” ซึ่งพบได้ในประโยคที่มีโครงสร้างตายตัว เช่น “มีความน่าสนใจ (有意思)” “มีการศึกษา (有学问)” เป็นต้น นอกจากนี้ Yi Hong ยังได้สรุปถึงการศึกษาประโยคโครงสร้าง “有” กับภาษาจีนถิ่นทางภาคใต้ของประเทศจีนของนักวิชาการหลาย ๆ ท่านด้วย เช่น Zheng

Yide (郑懿德, 1985) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประโยค “有” ในภาษาถิ่นฮกเกี้ยน Li Rulong (李如龙, 1986) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประโยคกริยา “有” ในภาษาถิ่นหมิ่นใต้ Shi Qisheng (施其生, 1996) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประโยคกริยา “有” ในภาษาถิ่นซัวเถา และยังได้กล่าวถึงความหมายของคำว่า“有” ในพจนานุกรมจีนฉบับตีพิมพ์เล่มที่ 7《现代汉语词典第七版》ได้ให้ความหมายของคำว่า “有” ต่างกันออกไป โดยมีความหมายหลักคือ “การแสดงถึงจำนวนหรือระดับ” Fan Xiao (范晓, 1998) ได้กล่าวถึงในหนังสือ《汉语的句子类型》ว่า “有” มีความหมายว่า “ครองอยู่” “มีอยู่” “คงอยู่” “เกิดขึ้น” เป็นต้น

ในภาษาไทย มีการใช้โครงสร้าง “มี+กริยา” เพื่อสื่อความหมายถึง“การมีอยู่”พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554 ได้กล่าวถึงความหมายของคำว่า “มี” ได้แก่ รวย ไม่ว่าง ไม่เปล่า ถือเป็นเจ้าของ อยู่ในครอบครอง ปรากฏ เกิด คงอยู่ ประกอบด้วย โดยในภาษาไทยนั้นคำว่า “มี” เป็นคำกริยา เป็นภาคแสดงในประโยค ดังที่กล่าวข้างต้น การใช้ประโยค “มี”ค่อนข้างสูง แต่งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีไม่มาก ทั้งยังไม่มีการกำหนดประเภทหรือกฎการใช้ตายตัว นักวิจัยชาวจีน Lu Limin (卢丽敏, 2012) วิจัยเกี่ยวกับประโยค “มี” ในภาษาไทย และได้กล่าวถึงประโยค“มี” ไว้สองประเด็น โดยประเด็นแรกชี้ว่าพระยาอุปกิตศิลปสารได้กล่าวว่า “มี” เป็นคำกริยาชนิดหนึ่ง ซึ่งถูกจัดอยู่ในประเภทวิกตรรถกริยา กริยาประเภทนี้มักจะพบในประโยค “เป็น” “เหมือน” “คล้าย” “เท่า” “คือ”

Yang Chengfeng (杨成丰, 2014) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประโยคแสดงถึง “การมีอยู่” ในภาษาไทย พบว่าประโยคที่แสดงถึง“การมีอยู่” ในภาษาไทยแบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ประโยคกริยา“มี” ประโยคกริยา“เป็น/คือ” ประโยค“กริยา+อยู่” และประโยคแสดงถึงการมีอยู่โดยไม่ปรากฏประธาน (隐含主语的存现句) ดังภาพที่ 1

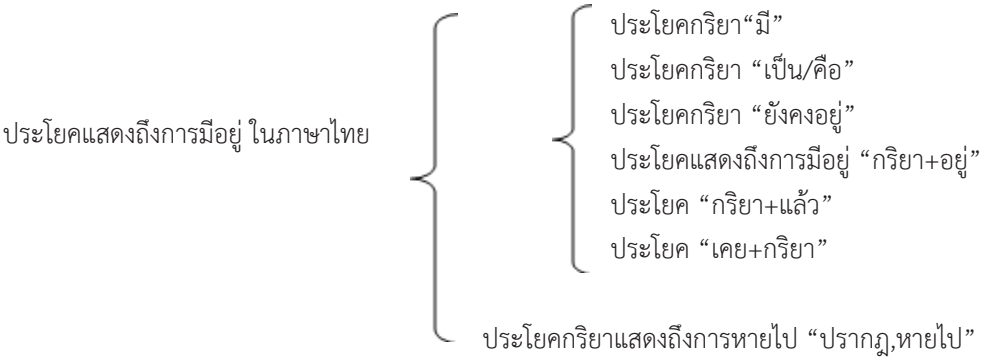

ภาพที่ 1 ประเภทของประโยคแสดงถึง“การมีอยู่”ในภาษาไทย
ที่มา: Yang Chengfeng (2014)

2. ความหมายของโครงสร้าง “有(มี) +กริยา” ในภาษาจีนกลางและความหมายของประโยคโครงสร้าง “มี+กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือ

นักภาษาศาสตร์ของประเทศจีนในปัจจุบันต่างเห็นว่าโครงสร้าง “有(มี) +กริยา” ถือเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของภาษาจีน นอกจากโครงสร้างดังกล่าวแล้ว ในภาษาจีนโบราณก็มีการใช้โครงสร้าง “有(无)+กริยา” ปรากฏด้วยเช่นกัน โดยมีนักภาษาศาสตร์ได้เริ่มวิจัยจากภาษาถิ่นในประเทศจีน เช่น Kong Jian (孔见, 2002) ได้ศึกษาสาเหตุของการเกิดโครงสร้างบางประโยคและขั้นตอนการพัฒนาของรูปประโยคจากการศึกษาค้นพบว่า “have” ในภาษาอังกฤษและการใช้โครงสร้าง “有” ในภาษาถิ่นหมิ่นและฮกเกี้ยนมีลักษณะการใช้ที่พิเศษเหมือนกัน Gao Zailan (高再兰, 2003) ได้อธิบายถึงการประกอบกันของคำว่า “有”กับภาคแสดง (谓词) เช่น

มีความแตกต่าง มีความกังวล มีการติดต่อ มีความยุ่งยาก กวนใจ เป็นต้น โดยศึกษาลักษณะคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงทางไวยากรณ์ในโครงสร้าง “มี+กริยา” Fu Xitao (付习涛, 2006) ได้ศึกษาด้านอรรถศาสตร์และคุณสมบัติเกี่ยวกับ “有” และ “กริยาวลี” ในประโยค “有+กริยาวลี” จากการศึกษาพบว่าโครงสร้างนี้มีใช้กันอย่างแพร่หลายในภาษาจีนโบราณ แต่ในปัจจุบันพบว่าโครงสร้างนี้มีลักษณะเฉพาะ สามารถสื่อความหมายได้หลากหลาย

จากการศึกษาค้นคว้าและสังเคราะห์จากบทความวิชาการ บทความวิจัย งานวิจัย วิทยานิพนธ์ ตำราภาษาจีนเกี่ยวกับโครงสร้าง “有(มี)+กริยา” ผู้เขียนสามารถเรียบเรียงได้ดังนี้

1. “有(มี)+กริยา” ที่บ่งบอกถึงการเน้นย้ำ

โครงสร้างประโยคชนิดนี้บ่งบอกถึงท่าทาง อาการของผู้พูดที่เน้นย้ำในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มีความหมายโดยนัยคล้ายกับคำว่า“的确แน่แท้”“确实จริงแท้”“真的จริง” ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ จากตัวอย่างด้านล่าง “有说错พูดผิด” “有考到 สอบได้” เน้นย้ำว่ากริยาอาการนั้นเกิดขึ้นจริง ไม่มีทางเป็นอย่างอื่น

1.1 我有说错吗？九七来了，有钱人拍拍屁股不是移民加拿大便是移民澳洲，拿了护照之后不理香港，回来大说风凉话。

(苟曲波, 2010, p. 57)

ฉันพูดผิดไหม? นี่มันปี97แล้ว คนรวยไม่สนใจอะไรก็อพยพไปแคนาดาหรือไม่ก็อพยพไปทวีปยุโรป พอมีพาสปอร์ตแล้วก็ไม่สนใจกลับฮ่องกง ยังกลับมาพูดให้เสียอารมณ์

1.2 我有考虑过这个建议。

(李晶晶, 2017, p. 162)

ฉันเคยไตร่ตรองคำชี้แนะนี้

1.3 那天我有走到跨滨河天桥上去哦。

(申云玲, 2015, p. 114)

วันนั้นฉันเดินข้ามสะพานลอยเลียบแม่น้ำ

ตัวอย่าง 1.3 ผู้พูดได้เน้นว่าตนได้เดินไปถึงสะพานนั้นเป็นเรื่องจริง เป็นการเน้นย้ำส่วนประกอบหลัง “有”ทำให้กริยาที่เป็นส่วนประกอบหลังมีเงาของความหมาย (Shade of Meaning) ที่ชัดเจนและหนักแน่นมากขึ้น ทั้งยังแสดงถึงการสื่ออารมณ์ของผู้พูด นอกจากนั้น จากโครงสร้างประโยคข้างต้นยังสามารถเขียนเป็นโครงสร้าง“的确/确实/真的+กริยาวลี+了” ซึ่งมีความหมายเหมือนกับโครงสร้าง“有+กริยา”ได้ เช่น

1.4 我真的说错吗？九七来了，有钱人拍拍皮肤不是移民加拿大便是移民澳洲，拿了护照之后不理香港，回来大说风凉话。

ฉันพูดผิดไหม นี่มันปี97แล้ว คนรวยไม่สนใจอะไรก็อพยพไปแคนาดาหรือไม่ก็อพยพไปทวีปยุโรป พอมีพาสปอร์ตแล้วก็ไม่สนใจกลับฮ่องกง ยังกลับมาพูดให้เสียอารมณ์

1.5 我确实/的确考虑过这个建议

ฉันเคยไตร่ตรองคำชี้แนะนี้

2. “有 (มี)+กริยา” ที่บ่งบอกถึงปริมาณน้อย น้ำหนักน้อย

โครงสร้างประโยคนี้มักจะบ่งบอกถึงจำนวนครั้งของกริยาหรือการกระทำน้อยครั้ง รวมถึงระดับของการกระทำที่ค่อนข้างเบา ดังนั้น โครงสร้างนี้สามารถแทรกกริยาวิเศษณ์บอกระดับได้ ดังตัวอย่างข้างล่าง เติมกริยาวิเศษณ์บอกระดับ “一些 เล็กน้อย”

2.1 有进展	→	有一些进展
		(高再兰, 2003, p.106)
มีความคืบหน้า		มีความคืบหน้าเล็กน้อย
2.2 有研究	→	有一些研究
		(高再兰, 2003, p.106)
มีการวิจัย		การวิจัยบ้าง
2.3 有进步	→	有一些进步
		(高再兰, 2003, p.106)
มีความก้าวหน้า		มีความก้าวหน้าเล็กน้อย

จากตัวอย่างข้างต้น “有进展มีความคืบหน้า” “有研究 มีการวิจัย” “有进步มีความก้าวหน้า” บ่งบอกถึงกริยาที่มีระดับการกระทำที่ค่อนข้างน้อย ซึ่งมีความหมายเดียวกับโครงสร้างประโยค “有+ 一些 มีบ้างเล็กน้อย” ดังตัวอย่าง “有一些进展 มีความคืบหน้าเล็กน้อย” “有

一些研究 มีการวิจัยบ้าง” “有一些进步 มีความก้าวหน้าเล็กน้อย” นอกจากนี้ ยังสามารถแทรกกริยาวิเศษณ์บอกระดับคำอื่น ๆ เช่น “略 เล็กน้อย” “稍 เล็กน้อย” บ่งบอกถึงอาการหรือกริยาที่เพิ่มขึ้นเล็กน้อย ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงปริมาณที่ค่อนข้างน้อยอีกวิธีหนึ่ง

2.4 略有一些进展

(高再兰, 2003, p. 106)

มีความคืบหน้าเล็กน้อย

2.5 稍有一些研究.

(高再兰, 2003, p. 106)

มีการวิจัยเล็กน้อย มีการวิจัยบ้าง

3. “有 (มี) +กริยา” ที่บ่งบอกถึงกริยา อาการที่กระทำเสร็จไปแล้ว

โครงสร้าง “有 (มี) +กริยา” ยังมีความหมายโดยนัยบ่งบอกถึงกริยาหรืออาการที่กระทำเสร็จไปแล้ว จึงมีความหมายใกล้เคียงกับ“曾经 เคย”“刚刚 เพิ่งจะ” เช่น

3.1 他们对山西方言有调查。

(高再兰, 2003, p.106)

เขาเคยสำรวจภาษาถิ่นซานซี

3.2 今年年产量有增加。

(高再兰, 2003, p.106)

ปีนี้ปริมาณผลผลิตมีเพิ่มมากขึ้น

3.3 孙丽不禁有疑惑。

(高再兰, 2003, p.106)

ซุนลี่อดไม่ได้ที่จะมีสงสัย

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าความหมายของโครงสร้าง“有(มี)+กริยา” มีความหมายบ่งชี้ว่ากิริยานั้นเกิดขึ้นและเสร็จสิ้นลงแล้ว เขาเคยสำรวจภาษาถิ่นซานซีแล้ว, ปีนี้ปริมาณผลผลิตมีเพิ่มมากขึ้น หรือซุนลี่อดไม่ได้ที่จะมีสงสัย ซึ่งกริยาทั้งหมดได้เกิดขึ้นและจบลงไปแล้วคล้ายโครงสร้าง“กริยา+了”

3.4 他们对山西方言有调查。

→他对南方方言调查了。/他们调查过山西方言

เขาเคยสำรวจภาษาถิ่นซานซี

เขาสำรวจภาษาถิ่นซานซีแล้ว /เขาเคยสำรวจภาษาถิ่นซานซี

3.5 今年年产量有增加。 →今年年产量增加了。

ปีนี้ปริมาณผลผลิตมีเพิ่มขึ้น ปีนี้ปริมาณผลผลิตเพิ่มขึ้นแล้ว

3.6 孙丽不禁有疑惑。 →孙丽不禁疑惑了。

ซุนลี่อดไม่ได้ที่จะสงสัย ซุนลี่สงสัยแล้ว

นอกจากนี้ Guan Juanjuan (管娟娟, 2006) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าโครงสร้างนี้มักนิยมใช้ในกลุ่มวัยรุ่นและมักใช้ในภาษาพูดสื่อโซเชียล

3.7 我说过我有发生过办公室恋情吗？(管娟娟อ้างถึง 电视连续剧《真情告别》江苏教育电视台2005年8月)

ฉันเคยบอกว่าฉันเคยมีความรักในที่ทำงานเหรอ?

3.8 这位大哥，你有听哦？(管娟娟อ้างถึง江苏音乐台. 耳朵敲石头2004年10月24日)

พี่ชายท่านนี้ได้ฟังด้วยหรือ?

ดังตัวอย่างประโยค 3.7 และ 3.8 เป็นข้อความจากละครและรายการโทรทัศน์ Guan Juanjuan (管娟娟, 2006) ได้สรุปไว้ในบทความ《论“有+VP”句》ว่าปัจจุบันกลุ่มวัยรุ่นชาวจีนนิยมใช้โครงสร้างประโยคนี้ในภาษาพูดมากขึ้นและมักปรากฏในบทละคร รายการโทรทัศน์ สื่อโซเชียลต่าง ๆ

4. “有(มี) +กริยา” ที่บ่งบอกถึงการกระทำหรือกริยานั้นได้เกิดขึ้นแล้ว โดยกริยาที่ตามหลัง “有” มักจะเป็นคำกริยาที่บ่งบอกถึงการเกิดขึ้นหรือปรากฏขึ้น ดังตัวอย่าง

4.1 人数有增加。

(汪化云，陈金仙, 2004, p.75)

พวกเธอได้พูดคุยติดต่อกันก่อนหรือเปล่า

4.2 事情有进展。

(汪化云，陈金仙, 2004, p.75)

เรื่องราวมีความคืบหน้า

ตัวอย่างประโยค 4.1 กริยา 增加 และตัวอย่างประโยค 4.2 กริยา 进展 เป็นกริยาที่บ่งบอกถึงการเกิดขึ้น ปรากฏ (汪化云， 陈金仙, 2004, p.75)

5. “有 (มี) +กริยา” ที่บ่งบอกถึงการกระทำที่ดำเนินต่อเนื่อง

จากข้อมูลข้างต้น รูปประโยคเช่นนี้นอกจากบ่งบอกถึงการกระทำที่เกิดขึ้นและจบลงแล้วนั้น ยังสามารถบ่งบอกถึงอาการหรือการกระทำที่เกิดขึ้นและยังคงดำเนินอย่างต่อเนื่อง

5.1 我天天都有看你的博客，非常的不错。
(管娟娟, 2006, p.88)
ฉันดูบล็อกของเธอทุกวัน ไม่เลวเลยนะ

จากตัวอย่าง 5.1 ไม่เพียงบ่งบอกถึงกริยาที่เกิดขึ้นและจบลง แต่ยังมีความหมายของการการกระทำที่ต่อเนื่อง อาจเป็นการกระทำที่ไม่ติดต่อกันเป็นเวลานาน อาจเข้าใจได้ว่าหนึ่งวันดูหนึ่งครั้งหรือหนึ่งวันดูหลายครั้ง แต่ดูทุก ๆ วัน ไม่มีวันไหนที่ไม่ดู ซึ่งในความหมายนี้คล้ายกับ “着” ในภาษาจีน ดังตัวอย่างประโยค 5.2

5.2 我天天都看着你的博客，非常的不错。
(管娟娟, 2006, p. 88)
ฉันดูบล็อกของเธอทุกวัน ไม่เลวเลยนะ

สำหรับภาษาไทยถิ่นเหนือนั้น จากการศึกษาพบว่าถ้าพูดถึงความหมายของคำว่า “มี” ในภาษาไทยถิ่นเหนือสามารถแบ่งออกหลายความหมาย ความหมายหลักคือ “ครอบครอง” รูปปฏิเสธ คือ “บ่มี บะมี” ซึ่งวิธีการออกเสียง สำเนียงก็จะแตกต่างกันออกไป สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ (2555) ได้กล่าวถึงในหนังสือ “ไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นเหนือ”เกี่ยวกับคำความหมายของ “มี” ในภาษาไทยถิ่นเหนือว่า โครงสร้างดังกล่าวแสดงออกถึงการมีอยู่ของสิ่งของหรือการบังเกิดเรื่องราว ซึ่งโครงสร้างประโยคนี้แตกต่างกับประโยค “มี” ในภาษาไทย กล่าวคือประโยค “มี” ในภาษาไทยถิ่นเหนือมักจะใช้ขึ้นต้นประโยค ตามด้วยคำนาม คำกริยาหรืออนุประโยค สามารถเขียนเป็นโครงสร้างประโยคได้ดังนี้ “มี+คำนาม/คำกริยา/ประโยคย่อย” ซึ่งโครงสร้างดังกล่าวมีลักษณะคล้ายคลึงกับประโยคไร้ประธาน และถ้าหากมองเฉพาะสิ่งที่งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาคือ “มี+คำนาม/คำกริยา/ประโยคย่อย” แต่หากใช้ประโยคนี้ในการสื่อสาร ทั้งผู้ฟังและผู้พูดทราบดีอยู่แล้วว่าประธานคืออะไร แต่โดยพื้นฐานโครงสร้างประโยค “มี” มักจะไม่ระบุประธานของประโยค โดยในบทความนี้จะขอยกตัวอย่างเฉพาะโครงสร้าง “มี+คำกริยา” เช่น

ตารางที่ 1 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้าง“มี+คำกริยา”ในภาษาไทยถิ่นเหนือ ภาษาไทยมาตรฐานและโครงสร้าง “有(มี) +กริยา”ในภาษาจีนกลาง[2]

ภาษาไทยถิ่นเหนือ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาจีนกลาง[3] (แปลตรงตัว)
มีโขด	มีเคือง	有生气
มีกิ๋น	มีกิน	有吃
มีใจ๊ก่	มีใช้ไหม	有使用吗？

นอกจากนี้ โครงสร้างประโยค “มี” ในภาษาไทยถิ่นเหนือสามารถใช้คำว่า “มี” แทนความหมายของคำว่า “อยู่” ในภาษาไทยมาตรฐานได้ โดยคำว่า “มี” มักจะใช้คู่กับสรรพนาม “ไหน” หมายถึง “อยู่ที่ไหน” ดังตัวอย่างด้านล่าง

ตารางที่ 2 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้าง“มี + คำกริยา”ในภาษาไทยถิ่นเหนือ” แทนความหมายของคำว่า “อยู่” ในภาษาไทยมาตรฐานจากผู้บอกภาษา

ภาษาไทยถิ่นเหนือ	ภาษาไทยมาตรฐาน	ภาษาจีนกลาง (แปลตรงตัว)
สูเขามีไหน	พวกเธออยู่ไหน	你们在哪里？
ปากกามีไหน	ปากกาอยู่ไหน	笔在哪里？
มีไหน	อยู่ไหน	在哪里？

จากตัวอย่างในตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่าโครงสร้าง “มี+กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือมีการสื่อความหมายและมีคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์ที่แตกต่างกับภาษาไทยมาตรฐานและภาษาจีนกลางอยู่บ้าง สามารถแบ่งประเภทของการสื่อความหมายได้ ดังนี้

1. โครงสร้าง “มี+กริยา” ที่บ่งบอกถึงการเน้นย้ำ

โครงสร้าง “มี+กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือนั้นคล้ายคลึงกับโครงสร้าง “有(มี) +กริยา”ในภาษาจีนกลาง กล่าวคือบ่งบอกถึงการเน้นย้ำ ความหนักแน่นของผู้พูดว่ารู้สึกนึกคิดเช่นนั้นจริง

ตัวอย่างที่ 1 อู้จะอี้มีโขดเน่อ (ผู้บอกภาษา)
พูดแบบนี้ มีเคืองนะ
ตัวอย่างที่ 2 ญะจะอี้มีจ่มพ่องเน่อ (ผู้บอกภาษา)
ทำแบบนี้ มีบ่นนิดหน่อยนะ

ดังจะเห็นจาก “มีโขด” ในตัวอย่างที่ 1 แสดงให้ถึงผู้พูดรู้สึกโกรธเคืองหากอีกฝ่ายพูดเช่นนี้ และในประโยคตัวอย่างที่ 2 “มีจ่ม” แสดงให้เห็นถึงผู้พูดจะบ่นหรือตำหนิ หากอีกฝ่ายกระทำเช่นนี้

2. โครงสร้างประโยค “มี+กริยา” ที่บ่งบอกถึงการกระทำหรือกริยานั้นได้เกิดขึ้นแล้ว

โครงสร้างนี้มีลักษณะการใช้ที่คล้ายคลึงกับโครงสร้าง “有(มี)+กริยา” ในภาษาจีนกลาง บ่งบอกว่าการกระทำหรือกริยานั้นได้เกิดขึ้นในช่วงเวลาหนึ่ง

ตัวอย่างที่ 1 ช่วงนี้ก่มีไป ๆ มา ๆ หาแม่พ่อง ช่วงโควิดบ่ได้อยู่ตวยกั๋น (ผู้บอกภาษา)
ช่วงนี้ก็ไป ๆ มา ๆ หาแม่บ้าง ช่วงโควิดไม่ได้อยู่ด้วยกัน
ตัวอย่างที่ 2 ช่วงก่อนก่มีเซาะว่าหากิ๋นแถวกาดนัดเพราะตกงาน งานประจำบ่มี (ผู้บอกภาษา)
ช่วงก่อนก็หาอะไรทำแถวตลาดนัด เพราะตกงาน งานประจำไม่มี

จากประโยคตัวอย่างที่ 1 “มีไป ๆ มา ๆ” หมายถึง ไป ๆ มาๆ ในประโยค ผู้พูดได้เล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว โดยเล่าให้ผู้ฟังฟังว่าช่วงที่ผ่านมาได้ไปมา เยี่ยมเยียนมารดา และประโยคตัวอย่างที่ 2 “มีเซาะว่าหากิ๋น” หมายถึง หางานทำ หาอะไรทำ โดยผู้พูดได้เล่าถึงเรื่องราวของตนเองในช่วงก่อนว่าได้หางานทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำ

3. โครงสร้างประโยค “มี+กริยา” ที่บ่งบอกถึงความมั่งมี ร่ำรวย

ในภาษาไทยถิ่นเหนือ โครงสร้าง “มี+กริยา” ยังบ่งบอกถึงความมั่งคั่ง ร่ำรวย

ตัวอย่างที่ 1 เป๋นมีกิ๋นมีใจ๊ (ผู้บอกภาษา)
เขามีกินมีใช้
ตัวอย่างที่ 2 หยังมารวย มีกิ๋นมีตาน (ผู้บอกภาษา)
ทำไมถึงรวย มีกินมีเหลือทำบุญ

ตัวอย่างที่ 1 “เป๋นมีกิ๋นมีใจ๊ ” หมายถึง มีกินมีใช้ และตัวอย่างที่ 2 “มีกิ๋นมีตาน” หมายถึง มีกินมีทำบุญทำทาน กล่าวคือ มีเหลือกินเหลือใช้จนสามารถเหลือเผื่อแผ่ไว้ทำบุญ

4. โครงสร้างประโยค “มี+กริยา” ที่บ่งบอกถึงอยู่ในครอบครอง ถือเป็นเจ้าของ

โครงสร้างนี้ เมื่ออยู่หลังกริยา “มี” มักแสดงว่ากำลังครอบครอง ถือเป็นเจ้าของอยู่ในขณะนั้น เช่น ป้อเอาเงินหื้อมีอยู่ก่อ หมายถึง พ่อเอาเงินให้มีอยู่ไหม (กรรณิการ์ วิมลเกษม, 2555, น.180)

สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาจะเห็นได้ว่าความหมายของโครงสร้าง “有(มี) +กริยา”ในภาษาจีนกลางและความหมายของโครงสร้าง“มี+กริยา”ในภาษาไทยถิ่นเหนือนั้นมีความหมายที่เหมือนและแตกต่างกันดังตารางข้างล่าง ดังนี้

ตารางที่ 3 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้าง“有(มี) +กริยา”ในภาษาจีนกลางและ“มี+กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือ

ความหมาย	โครงสร้าง “有(มี) +กริยา”0	โครงสร้าง “มี+กริยา”
1. บ่งบอกถึงการเน้นย้ำ (表示肯定)	/	/
2. บ่งบอกถึงปริมาณน้อย น้ำหนักน้อย (表示少量 或轻微)	/	
3. บ่งบอกถึงกริยา อาการที่กระทำเสร็จไปแล้ว (表示完成态)	/	
4. บ่งบอกถึงการกระทำหรือกริยานั้นได้เกิดขึ้นแล้ว (表示事情发生)	/	/
5. บ่งบอกถึงการกระทำที่ดำเนินต่อเนื่อง (表示动作持续)	/	
6. บ่งบอกถึงความมั่งมี ร่ำรวย (表示富有)		/
7. บ่งบอกถึงการครอบครอง ถือเป็นเจ้าของ (表示领有)		/

* หมายเหตุ ในข้อ 1-5 เป็นการศึกษาในภาษาจีนกลาง จึงเพิ่มคำศัพท์เฉพาะลงไปเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

จากตารางที่ 3 จะเห็นได้ว่าความหมายของโครงสร้าง “有 (มี) +กริยา”ในภาษาจีนกลางและ“มี+กริยา”ในภาษาไทยถิ่นเหนือมีทั้งการบ่งบอกถึงความหมายที่เหมือนกันและต่างกัน สำหรับการบ่งบอกความหมายที่เหมือนกันนั้น ได้แก่ ข้อที่ 1 การบ่งบอกถึงการเน้นย้ำ และ ข้อที่ 4 บ่งบอกถึงการกระทำหรือกริยานั้นได้เกิดขึ้นแล้ว

สำหรับความหมายของโครงสร้าง“有(มี) +กริยา”ในภาษาจีนกลางและ“มี+กริยา”ในภาษาไทยถิ่นเหนือมีการบ่งบอกถึงความหมายที่ต่างกันนั้น ได้แก่ ข้อที่ 2 การบ่งบอกถึงปริมาณน้อย น้ำหนักน้อย ข้อที่ 3 การบ่งบอกถึงกริยาหรืออาการที่กระทำเสร็จไปแล้ว และข้อที่ 5 บ่งบอกถึงการกระทำที่ดำเนินต่อเนื่อง เป็นการบ่งบอกถึงความหมายที่ในภาษาจีนกลางมี แต่ในภาษาไทยถิ่นเหนือไม่มี สำหรับความหมายในตารางด้านบน ข้อที่ 6 บ่งบอกถึงความมั่งมี ร่ำรวยและ ข้อที่ 7 บ่งบอกถึงการครอบครอง ถือเป็นเจ้าของ เป็นการบ่งบอกถึงความหมายที่ในภาษาจีนกลางไม่มี แต่มีในภาษาไทยถิ่นเหนือ

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงอรรถศาสตร์ของโครงสร้าง “有(มี) +กริยา” ในภาษาจีนกลางและ “มี+กริยา”ในภาษาไทยถิ่นเหนือจะเห็นได้ว่ามีการบ่งบอกถึงความหมายที่เหมือนกันและต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม กระแสสังคม และอื่น ๆ ที่แตกต่างกันอันเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการใช้ภาษา สำหรับนักภาษาศาสตร์แล้ว การวิจัยทางภาษาควรจะศึกษาไปถึงแก่นรากของภาษา ขั้นตอนของการแปรภาษา ผู้วิจัยปรารถนาเป็นอย่างยิ่งว่าการศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ สามารถช่วยเหลือผู้เรียนชาวไทยให้เข้าใจไวยากรณ์จีนได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยด้านภาษาศาสตร์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้าง“有(มี)+กริยา” ในภาษาจีนกลางและโครงสร้าง “มี+กริยา” ในภาษาไทยถิ่นเหนือเป็นเพียงการศึกษาในขั้นต้นและในบางมุมมองเท่านั้น ดังนั้นวิธีในการศึกษาจึงอาจยังไม่ครอบคลุมในทุกด้าน อย่างไรก็ตามทางคณะผู้วิจัยเห็นว่า ประโยค “有”(有字句) ในภาษาจีนและมิติในด้านต่าง ๆ ของภาษาไทยถิ่นเหนือต่างก็มีความน่าสนใจที่ยังสามารถศึกษาเพิ่มเติมได้อีก อาทิ มิติในด้านคำศัพท์ร่วมภาษาจีนหรือภาษาถิ่นทางภาคใต้ของจีนกับภาษาไทยถิ่นเหนือ เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กรรณิการ์ วิมลเกษม. (2555). *ภาษาไทยถิ่นเหนือ*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ. (2555). *ไวยากรณ์ภาษาไทยถิ่นเหนือ*. (พิมพ์ครั้งที่3). เชียงราย: ห้างหุ้นส่วนจำกัดชอบพิมพ์.

สุริยา รัตนกุล. (2555). *อรรถศาสตร์เบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครปฐม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหิดล.

曹利华. 论现代汉语“有+VP”中“有”的情态动词功能[J]. 语言本体研究, 2016(3), 60-62.

陈蕾.认知视野下构式“有+VP”的解读[J]. 长春师范大学学报, 2010(1), 92-94.

陈叶红. 现代汉语“有”字本义探讨[J]. 安阳工学学报, 2006(6), 120-123.

范晓. 汉语的句子类型[M].山西: 书海出版社,1998.

高再兰. “有+VP”的语义考察[J]. 哲学社会科学版, 2003(4), 105-107.

苟曲波.“有+VP”结构的三个平面考察[J].新余高专学报, 2010(2), 56-58.

孔见. 从“有”与“have”谈开去[J]. 山东农业大学外语学院, 2002(3), 75-79.

李晶晶. “有+VP”结构的主观性及语用功能[J]. 学术交流, 2017(3), 160-165.

卢丽敏.汉语的“有”字句在泰语中的对应表达方式分析.（硕士学位论文）. 哈尔滨: 黑龙江大学, 2012.

申云玲. “有+ VP”句中“有”的词性问题[J]. 现代语文, 2015(9), 113-115.

汪景民. 现代汉语“有+VP/V”句式成因刍议[J]. 语言本体研究, 2016(6), 65-68.

杨成丰. 汉泰语存现句对比研究兼论泰国学生汉语存现句习得偏误.（硕士学位论文）. 南宁: 广西民族大学, 2014.

易红. “有”字句研究[J]. 湖北民族学院学报, 2015(5), 168-173.

袁毓林, 李湘, 曹宏和王健.“有”字句的情景语义分析[J]. 中国学术出版社, 2009(3), 291-307.

张聪艺.“有+VP”句式研究[J]. 文山学院学报, 2015(4), 75-77.

张豫峰. “有”字句研究综述[J]. 中国学术期刊电子杂志社, 1998(6), 28-32.

中国社会科学院语言研究所词典编辑室. 现代汉语词典（第7版）[M].北京: 商务印书馆,2016.

庄美芳. 汉泰语言对比研究现状及分析[J].国际汉语学报, 2011(2), 122-134.